

ΑΛΕΚΑ ΓΙΑΝΝΟΥΣΑ

To δίστημα

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Αλέκα Γιαννουσά

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Συγγραφέας: Αλέκα Γιαννουσά

Υπεύθυνη Παραγωγής: Φωτεινή Σασσάλου

Επιμέλεια Κειμένου: Ελένη Καραθανάση

Σελιδοποίηση: Χρήστος Σουγιούλ

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Μάριος Σιδέρης

© Copyright 2013, Αλέκα Γιαννουσά

Ψηφιακή Έκδοση Ιανουάριος 2013

ISBN 13: 978-960-387-981-7

myedition.gr

Δέφνερ 3 & Τιμολεοντος 8, 116 36 Αθήνα

τηλ.: 210 9212244 | fax: 210 9212234

www.myedition.gr | e-mail: info@myedition.gr

facebook.com/myedition.gr

Απαγορεύεται η με οποιονδήποτε τρόπο, μέσο και μέθοδο αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, θέση σε κυκλοφορία και η εν γένει πάσης φύσεως χρήση και εκμετάλλευση του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμηματικά σύμφωνα με τις διατάξεις της υπάρχουσας νομοθεσίας περί προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας.

Για την παραγωγή και την εκτύπωση του παρόντος συγγράμματος κατεβλήθη κάθε δυνατή προσπάθεια δημιουργίας ενός άρτιου προϊόντος. Ως εκ τούτου, ο εκδότης και ο συγγραφέας ουδεμία ευθύνη φέρουν για τυχόν λάθη ή παραλείψεις του περιεχομένου του.

Αλέκα Γιαννουσά

Το Δίλημμα

Μυθιστόρημα

ΠΕΙΡΑΙΑΣ – Μάιος του '75

ΜΑΡΙΝΑ

Αποπνικτική ατμόσφαιρα. Ένα εκνευριστικό φως με τυφλώνει και δεν μ' αφήνει να δω τι γίνεται γύρω μου. Ούτε θυμάμαι πια πόση ώρα περιμένω σ' αυτό το βρομερό δωμάτιο και πονάω. Πονάω πολύ. Κάνω να σηκωθώ χωρίς επιτυχία. Το σώμα μου αρνείται.

-Ηρέμησε, με καθησυχάζει μια νοσοκόμα που μέχρι εκείνη την ώρα μάλλον κρυβόταν πίσω μου και αποφάσισε να παρουσιαστεί μπροστά μου ξαφνικά σαν να γεννήθηκε μέσα από το λευκό φως της λάμπας στην οροφή του δωματίου. Φαινόταν το ίδιο κρύα και ενοχλητική.

-Αργούμε ακόμα; γκρίνιαξα. Θέλω να φύγω. Τη μάνα μου πού την έχετε;

-Η μαμά σου είναι έξω. Δεν επιτρέπεται κανείς να βρίσκεται στο δωμάτιο την ώρα της γέννας. Ίσως μόνο ο άντρας σου, αν το θέλει, απάντησε η νοσοκόμα που φαινόταν να έχει διακόψει τις σχέσεις της με οτιδήποτε φαγώσιμο. Ήταν τόσο αδύνατη, ένας ζωντανός σκελετός, γεγονός που την έκανε να φαντάζει ιδιαίτερα τρομακτική.

-Καλά, μην τον περιμένεις, απάντησα σαρκαστικά και την είδα που με κοίταξε σοκαρισμένη. Άλλαξα ύφος και πήρα το παρακλητικό μου. Σε παρακαλώ, άφησε τη μάνα μου να έρθει μέσα, ζήτησα μυξοκλαίγοντας.

-Εντάξει, σε λίγο θα τη φωνάξω, είπε εκείνη και σχεδόν τη συμπάθησα. Πώς φαίνεται ότι είναι το πρώτο σας παιδάκι, συνέχισε και αμέσως ανακάλεσα. Με νευρίαζαν όλα αυτά τα γλυκανάλατα. Απορούσα και γω η ίδια με τον εαυτό μου. Ήμουν μόνο δεκάξι χρονών, κι όμως ένιωθα πολύ μεγαλύτερη.

-Κάντε κάτι να μην πονάω, παραπονέθηκα πάλι. Λίγο μ' ένοιαζε το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας. Το τελευταίο πράγμα που σκεφτόμουν ήταν ότι σύντομα θα γινόμουν μια ευτυχημένη μαμά. Άλλωστε η επιλογή της κλινικής (ο Θεός να την κάνει) δεν ήταν καθόλου τυχαία. Η μάνα μου είχε εξαντλήσει όλες της τις κατασκοπικές ικανότητες για να καταφέρει με διακριτικότητα να μάθει τη διεύθυνση αυτού του σπιτιού. Γιατί στην ουσία αυτό ήταν, μια παλιά μονοκατοικία πέντε δωματίων όλη κι όλη κάπου στο κέντρο του Πειραιά, επανδρωμένη με δευτεροκλασάτους γιατρούς και αποτυχημένες μαίες που όμως έδιναν λύσεις σε τρομοκρατημένες οικογένειες που έπρεπε ξαφνικά να αντιμετωπίσουν μια ανεπιθύμητη γέννα. Ανωνυμία εξαγόραζαν όλοι όσοι κατέφευγαν σ' αυτό το αχούρι και για τον ίδιο λόγο βρεθήκαμε και μεις εκεί. Ο πατέρας μου χαμπάρι δεν είχε πάρει για τις εξελίξεις στην κοιλιά της κόρης του. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο αυτό. Ήμουν άλλωστε τόσο αδύνατη, που δυο τρία φαρδιά ρούχα και ένας στενός κορσές μπορούσαν να κρύψουν οτιδήποτε, ειδικά από τα μάτια κάποιου που δεν ήθελε να δει. Αυτός ο άνθρωπος ποτέ δεν ασχολήθηκε πραγματικά ούτε με μένα αλλά ούτε και με την ίδια του τη γυναίκα, γι' αυτό κι εκείνη άρπαξε την ευκαιρία που της παρουσιάστηκε να ξεφορτωθεί μια για πάντα τις υστερίες του, την ανυπόφορη ζήλεια του και το βαρύ του χέρι.

-Όπου να 'ναι έρχεται ο γιατρός, με ενημέρωσε η νοσοκόμα που έδειχνε σχεδόν συνομήλική μου. Αυτή η άσπρη

στολή την έκανε να δείχνει πολύ μεγαλύτερη. Σκέφτηκα ότι αν ήμουν υπουργός υγείας, θα υποχρέωνα τις απανταχού νοσοκόμες να φοράνε πολύχρωμες στολές με χρώματα που αυτές θα διάλεγαν. Κόκκινες – κίτρινες – ροζ. Είμαι σίγουρη ότι καμία δεν θα διάλεγε λευκό. Δεν θα 'ταν καθόλου άσχημο να έπαιρνε λίγο χρώμα το παγωμένο σκοτάδι της αρρώστιας και της απελπισίας. Σκέφτηκα τη νοσοκόμα απέναντί μου με κόκκινη στολή και άθελά μου χαμογέλασα κυρίως με την άγνοιά της για τις παιδιάστικες σκέψεις μου.

Φοβόμουν περισσότερο απ' όσο ήθελα να παραδεχτώ. Έριξα μια ματιά γύρω μου και η εικόνα καθόλου δεν με βοήθησε να κατευνάσω τους φόβους μου. Μια ξεφτισμένη αχνοπράσινη ταπετσαρία κάλυπτε τους τοίχους σε μια ανεπιτυχή προσπάθεια να κρυφτεί ένα μαύρο-γκρι χρώμα μούχλας και υγρασίας που ξεφύτρωνε με πείσμα πίσω από τη διαλυμένη ταπετσαρία και διοχέτευε μια αποκρουστική μυρωδιά στον χώρο. Το μοναδικό κρεβάτι που υπήρχε, το είχα ρεζερβέ και ακριβώς δίπλα μου έκανε παρέα ένα σιδερένιο τραπεζάκι με κάτι φρικιαστικά εργαλεία επάνω του που δεν ήθελα καν να μαντέψω τη χρησιμότητά τους. Μπροστά μου, ένα βρόμικο παράθυρο μου έκρυβε τη θέα που δεν πρέπει να ήταν και τόσο συναρπαστική. Ο δρόμος προς τη θάλασσα περνούσε μέσα από γκριζα τσιμεντένια κτίρια, καταστήματα και βοές πλανόδιων πωλητών. Δεν είχα καμιά ελπίδα να δω έστω και λίγο γαλάζιο από το παράθυρό μου. Μ' έπιασε μια ξαφνική επιθυμία να φύγω. Είχα ακούσει για μάνες που έμπαιναν σ' αυτές τις κλινικές και δεν έβγαιναν ποτέ. Είχα ακούσει για παιδιά που έβλεπαν το πρώτο τους φως εδώ και ξαφνικά κυλούσαν ξανά στο αιώνιο σκοτάδι σαν να μην είχαν ζήσει ποτέ. Τα 'ξερα όλα αυτά, κι όμως δεν κουνήθηκα από τη θέση μου.

-Ακόμα να 'ρθει αυτός ο γιατρός, φώναξε η μάνα μου την ώρα που έμπαινε στο δωμάτιο. Πάντα με εξέπληττε η ενεργητικότητά της. Δύσκολα περνούσε απαρατήρητη, τόσο λόγω του ύψους της όσο και λόγω της απaráμιλλης ομορφιάς της. Έμοιαζα σε κείνη. Ήθελα να μοιάζω σε κείνη. Αδέλφια δεν είχα και από πολύ μικρή είχα χρίσει τη μητέρα μου αδελφή και ξαδέλφη και μάνα και όλα μαζί. Πάνω απ' όλα όμως την είχα χρίσει σύμμαχο, συμπολεμιστή, θα έλεγα καλύτερα, σε έναν πόλεμο που είχε ξεκινήσει απέναντι σε ένα και μοναδικό εχθρό, τον πατέρα μου, από την ώρα που θυμόμουνα τον εαυτό μου μέσα σε κείνη τη μονοκατοικία χαμηλά στην Κυψέλη κοντά στο Πεδίο του Άρεως.

Ο Γιάννης Σταθόπουλος ήταν ένας αξιοπρεπέστατος οικογενειάρχης εκτός σπιτιού. Κύριος σε όλα του. Ξεκίνησε απλός υπάλληλος, από μικρό παιδί στα ταμεία των τρένων στον σταθμό Λαρίσης και εξελίχτηκε σε έναν άξιο διευθυντή, τυπικό και εργατικό μέχρι τελικής πτώσης. Η Φωτεινή έμενε λίγα τετράγωνα από τη δουλειά του και κείνος την παρακολουθούσε κάθε μέρα που σουλατσάριζε πάνω κάτω, ίσως περισσότερες φορές απ' όσες χρειαζόταν. Άλλωστε δεν περνούσε εύκολα απαρατήρητη. Όλη η γειτονιά είχε να λείει για την ομορφιά της από τότε που ήταν κοριτσάκι.

Επίσης, όλη η γειτονιά είχε να λείει πόσο καλή θέση είχε ο Σταθόπουλος και τι κελεπούρι γαμπρός ήτανε. Μετρήσανε αυτά στο μυαλό της μάνας μου. Μετρήσανε και στο μυαλό του πατέρα της, του Ευάγγελου Καλλίρη, που είχε μείνει χήρος ο έρημος από σαράντα χρονών. Μόνος του μεγάλωνε δυο κορίτσια και ελάχιστα μπορούσε να τους προσφέρει. Οικοδόμος ήταν, μια ζωή με αμμοχάλικα και σοβαντίσματα παιδευόταν. Κάποιες φορές πέρασε από τον νου του να ξαναφτιάξει τη ζωή

του και να βρει μια καινούρια μάνα για τις κόρες του. Η Φωτεινή κυρίως όμως δεν ήθελε ούτε να τ' ακούει αυτό το σενάριο και κείνος δεν της χάλασε χατίρι. Ήλπιζε μόνο σε έναν καλό γάμο για τα κορίτσια του. Ένας καλός γαμπρός ήταν τουλάχιστον ένα εισιτήριο για ένα πιο άνετο ταξίδι στη ζωή μιας σχεδόν αγράμματης κοπέλας. Η αλήθεια είναι ότι της έπεφτε λίγο μεγάλος, αλλά ποιος έδινε σημασία. Μάλλον μόνο ο ίδιος ο σύζυγος και αυτό το πλήρωσε πολύ ακριβά η μητέρα μου.

Στο σπίτι δεν τον βλέπαμε και πολύ, αφού ξόδευε ώρες ολόκληρες στο γραφείο του, αλλά όσο τον βλέπαμε, έφτανε και παραέφτανε. Ο πατέρας μου από την ώρα που περνούσε το κατώφλι του σπιτιού μας, μεταμορφωνόταν. Καλοσυνάτος έξω, κακότροπος μέσα. Ευγενικός έξω, αγριάνθρωπος μέσα. Ένας άλλος κύριος καθόταν στο μεσημεριανό τραπέζι μαζί μας και δεν είχε καμιά σχέση με κείνον που κατά καιρούς έβλεπα στον δρόμο, όταν τύχαινε να βγούμε βόλτα στη γειτονιά μας. Κύριε διευθυντά, καλησπέρα σας και κύριε διευθυντά, καλησπέρα σας, ήταν όλοι οι γείτονες και κείνος κορδωνόταν όλο περηφάνια κρατώντας με προσποιητή τρυφερότητα την κατά δεκαπέντε χρόνια νεότερη και εντυπωσιακή σύζυγό του που χαμογελούσε βεβιασμένα. Μικρό κορίτσι εγώ δεν τολμούσα να πάω από την πλευρά του, παρά γαντζωνόμουν με πείσμα στα πόδια της και μισοκρυβόμουν μέχρι να τελειώσει η ανακωχή. Μόλις μπαίναμε στο σπίτι, εκείνος άρχιζε τα γνωστά και χιλοειπωμένα. «Γιατί κοιτάξεις αυτόν; Γιατί χαμογέλασες σε κείνον; Κάπως περίεργα μας μίλησε ο τάδε», και άλλα πολλά. Ερωτήσεις για τις οποίες ποτέ δεν περίμενε απάντηση, γιατί είχε ήδη απαντήσει ο ίδιος μέσα στο ξερό του το κεφάλι.

Ήλπιζα κάθε φορά ότι όλα θα τελείωναν εκεί, αλλά ποτέ δεν τελείωναν. Ο πατέρας μου όσο έβλεπε τη μάνα μου ψυχρή και αμίλητη, εξαγριωνόταν ακόμα περισσότερο. Το ίδιο βέβαια εξαγριωνόταν κι όταν εκείνη πήγαινε να δικαιολογηθεί και να τον κατευνάσει. Την πλησίαζε και γω έτρεχα στο δωμάτιό μου για να μη δω αυτές τις σκηνές που τόσες φορές είχα δει και τόσο βαθειά τις έχω μέσα στην ψυχή μου. Η μάνα μου στριμωγμένη στη γωνία της κουζίνας και κείνος να την κλωτσάει και να τη χτυπάει και κείνη να φυλάγεται με τα χέρια της ασπίδα, να τον εκλιπαρεί να σταματήσει τρέχοντας προς το σαλόνι και κείνος να συνεχίζει και να συνεχίζει μέχρι που εκείνη να κείτεται αιμόφυρτη λερώνοντας για άλλη μια φορά το πανάκριβο και κατάλευκο μάρμαρο της αξιοπρεπέστατης σάλας μας.

Πολλές φορές, μεγαλώνοντας, προσπάθησα να μπω στη μέση, να τον κλωτσήσω, να τον σταματήσω, αλλά εκείνος ούτε που με έβλεπε και η μάνα μου φώναζε να φύγω, γιατί τον νευρίαζα ακόμα περισσότερο. Ύστερα αυτός καθόταν εξαντλημένος στον καναπέ και την παρατηρούσε που προσπαθούσε να σηκωθεί, βρίζοντας τη μοίρα του που είχε παντρευτεί μια παλιογυναίκα. Μετά από πολύ ώρα την έπαιρνε αγκαλιά και πήγαινε να την πλύνει με κείνη την τρυφερότητα που του υπαγόρευε ο φόβος για τη μέρα που ξημέρωνε και για την πιθανή ντροπή στην αποκάλυψη των όσων γίνονταν στο σπίτι του.

Την άλλη μέρα η μάνα μου δεν με ξεπροβόδιζε την ώρα που έφευγα για το σχολείο, παρά πήγαινα μόνη μου στο κρεβάτι της και την αγκάλιαζα παρατηρώντας με έναν κατάπιεσμένο θυμό τους μάλωπες στο πρόσωπό της. Τότε εκείνη έβαζε τα κλάματα, με εκλιπαρούσε να μη μιλήσω σε κανέναν, να πω σε όλους ότι ήταν πολύ άρρωστη (πόσες φορές αλήθεια μπορεί να αρρωστήσει ένας άνθρωπος σε ένα μήνα!) και

κυρίως να μη θυμώσω πολύ στον μπαμπά. Αυτό με εξαγρίωνε περισσότερο απ' όλα. Με το ζόρι να μη μισήσω αυτόν που μισούσα περισσότερο απ' όλους. Όχι. Δεν θα της έκανα τη χάρη. Δεν τον ήθελα για πατέρα. Δεν ήταν πατέρας μου.

Με τον καιρό εκείνος κατάφερε να κάνει πέρα και τον παππού μου που σίγουρα πολλά καταλάβαινε και λίγα έλεγε. Η μάνα μου δεν παραδέχτηκε ποτέ τίποτα, παρά μόνο σταμάτησε να τον καλεί στο σπίτι κάθε φορά με διαφορετική δικαιολογία. Σχεδόν κάθε πρωί του πήγαινε ένα πιάτο φαί, κοιταζόντουσαν με θλίψη και μετά εκείνη έφευγε. Όταν δεν είχα σχολείο, πήγαινα και γω μαζί της, αλλά δεν μου άρεσε εκεί. Ο παππούς μου έδειχνε πάντα στενοχωρημένος και γω δεν ήξερα πώς να συμπεριφερθώ, ενώ η μάνα μου φαινόταν να τον κατηγορεί για κάτι χωρίς να 'χει ομολογήσει ποτέ τίποτα ανοιχτά. Αργότερα κατάλαβα ότι μέσα της του 'ριχνε ευθύνες για την εύκολη συναίνεσή του σ' αυτό τον γάμο. Όταν αρρώστησε, εκείνη τον φρόντισε παρ' όλη την γκρίνια του πατέρα μου. Πλήρωσε μια ιδιωτική κλινική στην οδό Δροσοπούλου, αρκετά κοντά στο σπίτι μας και έμεινε στο προσκεφάλι του μέχρι το τέλος.

Ασυναίσθητα έφερα το χέρι μου στην κοιλιά μου και σκέφτηκα αυτό το παιδί που σίγουρα δεν θα γνώριζε ποτέ τον δικό του πατέρα. Αναγούλιασα και μόνο στη σκέψη εκείνης της καταραμένης στιγμής που βάφτισε εμένα μάνα και έναν αχρείο πατέρα κι αυτή η αναγούλα δεν ήταν σύμπτωμα της εγκυμοσύνης. Ο αχρείος βέβαια δεν ήταν ένας τυχαίος. Ήταν ο θεός μου και αδελφός του μπαμπά μου που κατά καιρούς τριγυρνούσε στο σπίτι μας κι όλοι νομίζαμε ότι είχε συγκλονιστεί από την εξάισια μαγειρική της μητέρας μου. Τον συμπαθούσα τον θείο μου. Ήταν νέος και όμορφος και δεν μπορούσα να πιστέψω πως μια μάνα είχε γεννήσει τόσο διαφορετικά παιδιά.

Κάθε φορά που ερχόταν στο σπίτι μας, καθότι εργένης και συνήθως άνεργος, άλλαζε λίγο η ζωή μας. Υποκρινόμασταν και εμένα η υποκρισία μου άρεσε πολύ περισσότερο από τη θλιβερή πραγματικότητα. Ο μπαμπάς φορούσε και μέσα στο σπίτι το ευγενικό του προσωπείο και όλα ήταν μια χαρά.

Ήμουν ήδη δεκαπέντε χρονών, ψηλή, μελαχρινή, ίδια η μάνα μου. Ήμουνα όμως παιδί και μόνο ως παιδί καθόμουν με προθυμία στα γόνατα του θείου Άλκη που όλο και κάποια ξεκαρδιστική ιστορία είχε να μου διηγηθεί.

Εκείνο το μεσημέρι, γυρνώντας από το σχολείο, βρήκα μόνο τον θείο μου στο σπίτι.

-Η μαμά σου βγήκε για κάτι ψώνια και ο πατέρα σου θ' αργήσει να γυρίσει, απάντησε στο απορημένο μου βλέμμα.

-Θέλεις να φάμε μαζί; τον ρώτησα ανακουφισμένη που θα γλίτωνα την οικογενειακή μάζωξη.

-Μπα, έχω φάει, μου απάντησε κάπως αργά και μ' ένα ανεπαίσθητο τραύλισμα. Δεν έδωσα σημασία. Κάθισα με το πιάτο μου δίπλα του και περίμενα να αρχίσει τα απίστευτα κουτσομπολιά που σίγουρα γεννούσε η φαντασία του για τους απέναντι, τους δίπλα και τους άλλους γνωστούς μας που πολύ θα θύμωναν αν ήξεραν τι τους έσουρνε. Περιέργως, δεν μίλησε, παρά μόνο με κοιτούσε που έτρωγα. Τα μάτια του ήταν κόκκινα, αλλά τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν ήταν η πρώτη φορά.

-Πού βάζει ο αδελφός μου εκείνα τα καταπληκτικά κρασιά που με κερνάει όταν έρχομαι; με ρώτησε μετά από αρκετά λεπτά αλαλιάς και περισυλλογής.

-Κάτω στο κελάρι είναι, του απάντησα ανυποψίαστη. Ακόμα να μάθεις τα κατατόπια, τον μάλωσα γελώντας, προσπαθώντας να ελαφρύνω μια περίεργη ατμόσφαιρα.

-Ρε Μαρινάκι, πάμε να με βοηθήσεις να ανεβάσουμε μερικά μπουκάλια. Μόνος μου δεν θα τα καταφέρω, μου είπε και όλα μου φανήκαν απολύτως φυσιολογικά.

Κατεβήκαμε προσεκτικά στο σκοτεινό υπόγειο. Όσο κι αν γκρίνιαζε η μάνα μου, ο πατέρας μου δεν έλεγε να βελτιώσει τον φωτισμό.

-Χαλάνε τα κρασιά με τα πολλά φώτα, έλεγε και ποιος τολμούσε να πει το αντίθετο.

Έβαλα στην αγκαλιά μου μερικά μπουκάλια και στράφηκα στον θείο μου που μέχρι εκείνη την ώρα δεν είχε βγάλει λέξη. Πρόσεξα αργοπορημένα ότι η πόρτα είχε κλείσει και το σκοτάδι δεν μας άφηνε ούτε καν να δούμε ο ένας τον άλλον.

-Θείε, η πόρτα έκλεισε, γιατί δεν την ανοίγεις; ήταν το μόνο που πρόλαβα να πω πριν εκείνος, με απρόσμενη δύναμη, πέσει πάνω μου. Τα μπουκάλια έγιναν θρύσαλα με έναν εκκωφαντικό θόρυβο και γω ήλπιζα ότι αυτό θα τον συνεφέρει, αλλά ο θόρυβος έμεινε στο υπόγειο και κείνος δεν καταλάβαινε τίποτα, ακολουθώντας το σχέδιο που σίγουρα γυρόφερνε στο μυαλό του πολύ καιρό πριν.

Μέσα σε κείνη τη ξινίλα και πάνω σε πολυκαιρισμένα σεντόνια σκόνης, βρέθηκα να πολεμάω μια μάχη χαμένη. Ο θείος Άλκης απεδείχθη ιδιαίτερα ευρηματικός. Ένα γερό και τραχύ σκoinί εμφανίστηκε από το πουθενά και τυλίχτηκε με μανία γύρω από τον λαιμό μου. Σωριάστηκα τρομαγμένη στο έδαφος, ενώ ο καθ' όλα αξιοπρεπής θείος ρίχτηκε σαν λυσσασμένο αγρίμι πάνω μου, τραβώντας το σκoinί ανάλογα με τη δική μου αντίδραση. Όσο χτυπιόμουν μανιασμένα, τόσο εκείνος έσφιγγε το σκoinί γύρω από τον λαιμό μου μέχρι που οι ανάσες μου ακούγονταν κοφτές και στερνές. Όταν πάλι ηρεμούσα από την εξάντληση, έδινε μπόσικο στο σκoinί,

σιωπηρή επιβεβαίωση στο καλό κορίτσι που αποφάσισε να αποδεχθεί τη μοίρα του. Το ελεύθερο χέρι του ξεκίνησε μια δουλειά γρήγορη και σιχαμερή. Μια δουλειά που μέσα στην παιδική μου αθωότητα νόμιζα ότι αφορούσε μόνο γονείς, μόνο ζευγάρια, μόνο άντρες και γυναίκες που δεν ήταν μεταξύ τους συγγενείς, μόνο ανθρώπους και όχι ζώα. Γιατί ο θεός μου εκείνη τη στιγμή ήταν ένα κτήνος που μούγκριζε, βαριανάσαινε, άφριζε. Όχι, δεν ήταν άνθρωπος. Το σκοτάδι δεν μ' άφηνε να τον κοιτάζω στα μάτια. Ίσως, αν τον κοιτούσα, να συνερχόταν και να τον προλάβαινα, μπορεί και να σταματούσε και να καταλάβαινε το λάθος του κι όλα με τον καιρό θα ξεχνιόντουσαν.

Σταμάτησα να παλεύω, όταν αποφάσισα να επιλέξω τη ζωή, όποια και αν ήταν αυτή από εκείνη τη στιγμή και μετά. Όλα τελειώσανε γρήγορα. Αλήθεια, είχανε γίνει ποτέ; Ο θεός μου, νικητής και αναποκοκκινισμένος, σηκώθηκε αργά και έβαλε στην αγκαλιά του δυο καινούρια μπουκάλια κρασί σαν να μην είχε διακόψει τίποτα τον σκοπό για τον οποίο είχαμε κατέβει εδώ κάτω. Σηκώθηκα και γω μουδιασμένη, τρίβοντας με δάκρυα τον λαιμό μου που πονούσε περισσότερο ακόμα και από το σημείο εκείνο που είχε δεχτεί αυτή την αδιανόητη εισβολή, αγνοώντας εκείνη τη στιγμή ότι κάτι ξένο ξεκινούσε ένα παράνομο ταξίδι μέσα στα σωθικά μου. Ο θεός μου μου 'ρριξε μια ματιά μουρμουρίζοντας ότι θα 'ταν καλύτερα να μη μιλήσω σε κανέναν. Ξέρεις τώρα πώς κακοχαρακτηρίζονται τα κορίτσια που κάνουν τέτοιες βρομοδουλειές, με συμβούλεψε και με απείλησε ταυτόχρονα, όπως θα έκανε κάθε στοργικός θεός. Περιττό. Δεν είχα σκοπό να εξομολογηθώ σε κανέναν τις στιγμές που είχα ζήσει πρωτότερα. Θα το ξεχνούσα σαν να μην